

Deň Bastily

Laramie Hirsch

9. augusta 2019 + Spoločnosť + Aktuality

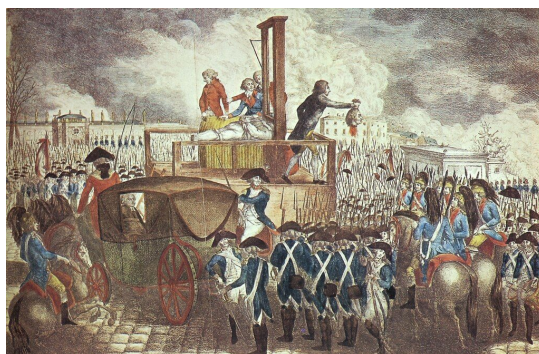
Na Deň Bastily v roku 2019 sa v Paríži predstavil muž na lietajúcej doske, ktorú vymyslel vynálezca Franky Zapata. Tento „vojak budúcnosti“ poletoval vzduchom ponad davy ľudí a pod oblohou okrášlenou farbami francúzskej vlajky mával strelnou zbraňou, čím demonštroval taktickú aplikáciu tejto novej technológie v službách polície a armády.

Tento úžasný výjav na prvý pohľad vyvoláva predstavu nádejnej budúcnosti plnej vedeckých divov. Ale po chvíli uvažovania, keď si uvedomíme dôsledky takejto technológie, zmocní sa nás nepríjemný pocit, či to, čo naozaj vidíme, nie je skôr obraz hroznej dystopickej budúcnosti útlaku a strachu.

Neboli by sme ďaleko od pravdy, keby sa nás takéto negatívne pocity voči francúzskej policajnej moci zmocnili práve na Deň Bastily. Pretože v tento deň svet ani Francúzi nemajú čo oslavovať. Je to deň, v ktorom sa oslavujú zverstvá páchané na vlastnom obyvateľstve – zverstvá, ktoré o 130 rokov inšpirovali bolševikov, keď masovo vraždili kresťanov v Rusku a taktiež nacistické masové vyvražďovanie Hitlerových nepriateľov. A vôbec by neprekvapovalo, keby toto krvavé obdobie oslavovali aj dnešní antifa-gauneri, ktorí do amerických miest vnášajú násilie.

„Osvietenské“ hrôzy, ktoré sa odohrali vo Francúzsku, boli priamym útokom na Logos. **Bol to útok proti katolicizmu, útok proti kresťanskej monarchii a útok na slobodu slušných, bohobojných Francúzov.** Podlé republikánske armády vedené „modernými progresívnymi“ radikálmi, **povraždili vyše 300 000 katolíckych roľníkov.** Kráľ a kráľovná boli štatí, ich mladučký syn zomrel vo väzení. Kostoly boli plienené, duchovenstvo na úteku a zostávajúci kňazi museli prisahať vernosť Francúzskej republike, nie pápežovi – podobne ako sú dnes čínski katolíci nútení podriaďiť sa štátom riadenej cirkvi. A po tomto strašnom období sa francúzske armády vydali do Európy, aby „oslobodili“ kontinent od „bremena“ katolíckych tradícií.

Hrôzy boli nepredstaviteľné: Odťaté hlavy víťazoslávne nesené ulicami na kopijách, či dokonca hádzané k nohám rodinných príslušníkov obetí. Davy zdivočených revolucionárov preliezajúcich sťa zombíci múry opátstiev, aby palicami, kopijami a sekerami vraždili rehoľníkov. Šikanovaní a zabíjaní boli radoví veriaci. Viac ako 1800 ľudí sa utopilo v Nantes, po tom, ako ich hodili do ľadovej vody a nedovolili z nej nikomu vyjsť.

Zdroj: commons.wikimedia.org

Niektorí sa snažili brániť a bojovali, ako napríklad katolíci vo Vendée. Voči nim Republika nepoznala milosrdenstvo ani zľutovanie. Tých, ktorí v lese číhali na revolučných vrahov, chytali a surovo masakrovali. Vodcovia boli zastrelení, státi alebo obesení. Národný konvent, najvyšší zákonodarný a výkonný orgán vo Francúzsku, požadoval bez milosti do jedného popraviť všetkých mužov, všetky ženy a deti Vendée. Nikto nemal zostať nažive.

„Ich fanatizmus a povery treba rozdrviť.“

Ani mŕtvym nebolo dopriate, aby odpočívali v pokoji. Telá mŕtvych kráľov boli vykopané a bez škrupúl nahádzané do masových hrobov. Mnoho zabitých malo telá roztrhané alebo rôznymi spôsobmi znesvätené. Ich telá plnili slamou, inokedy na verejnosti vystavovali ich odseknuté hlavy. Telo jedného z vodcov povstania roľníkov vo Vendée bolo rozrezané a dané vedcom k dispozícii. Jeho hlava bola naložená v zavárackej nádobe a mozog skúmaný s cieľom hľadať zdroje rebélie.

Bola to doba paranoje, hystérie a čirej nenávisti. Starý poriadok musel byť zničený. Revolucionári boli presvedčení, že spoločnosti treba kultúrne prebudovať sociálnym inžinierstvom. Spoločenské triedy, ktoré ľavica mala v nenávisti, bolo treba zlikvidovať a odporcov sekularizmu a pokroku zničiť. Scientizmus sa stal novým bohom. Katedrála Notre Dame bola premenená na „Chrám rozumu“. Terčom útoku bol každý pozostatok Logosu. Dokonca aj kalendár bolo treba zmeniť. Názvy mesiacov sa zmenili v súlade s racionalistickou ideológiou, kým záver roka už nemal patriť Kristovmu narodeniu, ale vzniku Republiky. Demokracia bola vyhlásená za jedinú platnú formu vlády a od tohto okamihu všetky zostávajúce európske monarchie boli považované za nelegitímne.

Revolucionári mali paranoidnú obavu, že nejakí rafinovanejší kontrarevolucionári by mohli využiť právne kľučky, ktoré by im poskytovali krytie. Taktiež existovala obava, že oponenti revolúcie by mohli využiť diery v zákonoch a tak sa vyhnúť odhaleniu a trestu, a že by potom nejakým spôsobom v ilegalite šírili svoj program postavený na tradícii. Nakoniec to došlo tak ďaleko, že informátori začali slediť a načúvať, o čom sa ľudia medzi sebou rozprávajú, robili si poznámky a všimli si vtipy a rozhovory svojich susedov. Zaviedlo sa policajné sledovanie a špicľovanie s cieľom odhaliť ukrývajúcich sa kňazov a šľachticov.

Zdroj: commons.wikimedia.org

Súčasná moderná ľavica (na Západe) by sa veľmi chcela vrátiť k radikálnosti Francúzskej revolúcie. Chcela by likvidovať svojich protivníkov, podobne ako to robili francúzski revolucionári, keď boli pri moci. Joseph de

Maistre to vystihol, keď tvrdil:

„Satanský charakter Francúzskej revolúcie ju odlišuje od všetkého ostatného, čo sme kedy videli, alebo čo môžeme v budúcnosti vidieť.“

Útok na Bastilu – a vôbec Francúzska revolúcia ako celok – bola totálnym zavrnutím zbožnosti, pokory a dobroty, prepadnutím pýche, nenávisti a rozpútaním teroru. Hoci apoštoli revolúcie vyrevovali o slobode, rovnosti a bratstve, v skutočnosti vôbec netúžili po slobode, ani po rovnosti. Revolucionári jednoducho chceli zničiť tých, ktorí ich morálne prevyšovali.

Rovnakú hru nazvanú *my-chceme-len-toleranciu* v minulom storočí hrala ľavica v Spojených štátoch. Určite neboli tolerantní voči nikomu, kto lipol na tradičnej minulosti. Takéto osoby museli byť naveky vymazané z pamäte verejnosti. Inštitúcie, ktoré zachovali a chránili ľudí už dvetisíc rokov, boli pre nich bariérami, ktoré si zasluhovali zhorieť v ohni. Chceli zničiť *l'ancien regime* a nahradiť ho chorým deformovaným svetom, ktorý máme dnes. Dnešná ľavica a revoluční predkovia Francúzskej revolúcie azda spočiatku naozaj žiadali toleranciu a možnosť spolužitia s ostatnými, ale neskôr sa ich skutočné motívy ukázali pred celým svetom v plnej nahote. A akonáhle sa chopili moci, bolo jasné, že vo Francúzsku okrem nich už niet miesta pre nikoho iného:

„Spoločenská ochrana patrí iba pokojamilovným osobám; v Republike nejestvujú iní občania, iba republikáni.“ (Maximilien Robespierre)

Zdroj: commons.wikimedia.org

Kto nechce spolupracovať, bude „prinútený k slobode“, ako povedal Rousseau. Inak by revolúcia nedopadla dobre. Každý sa musí podriadiť novému programu, históriu treba prepísať a každého, kto by sa pridrižoval starých poriadkov, treba vymazať z pamäte verejnosti.

Ideály Francúzskej revolúcie sú dnes pevne zakotvené v programoch väčšiny politických strán na Západe. (Trojlibrový kľúč od Bastily bol darovaný prezidentovi Georgeovi Washingtonovi.) Podobných osláv smutných, ale napriek tomu ospevovaných období je stále viac než dosť. Nijaký významnejší politik si však nedal námahu s tým, aby preštudoval históriu a uvedomil si jej celkové poslanstvo.

Oslavovať Deň Bastily je ako oslavovať Hitlera, ako slávnostná prehliadka na Stalinovu počesť, či volanie na slávu Pol Potovým čistkám v Kambodži. **Deň Bastily je chorým pozostatkom chorých čias**. Mal by to byť deň trúchlenia, pokánia, umŕtvovania a modlitby. Namiesto toho navonok sa naši vládcovia naďalej stavajú k tejto udalosti s veľkým uznaním dobre vediac, že nevedomý proletariát nedokáže pochopiť, čo sa skutočne stalo. Je smutne príznačné, že tento rok je symbolom Dňa Bastily postava represívnej policajnej moci na lietajúcej doske .

Preklad zverejnený so súhlasom autora:

<http://forge-and-anvil.com/2019/07/14/bastille-day/>

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/den-bastily/>